

A NAGY BOWLINGKÉRDÉS

Írta: **Brook P. Hales** elder
a Hetvenektől

Amikor hatodikos voltam, a családommal elköltöztünk. Az egyik új barátom nem volt az egyház tagja. Az egyik vasárnap felhívott a barátom. Szerette volna, ha elmegyek vele és a szüleivel bowlingozni aznap délután. Csak egyszer voltam azelőtt bowlingozni, és nagyon tetszett. Gondoltam, nagyon jó szórakozás lenne újra játszani, főleg az új barátommal. Azonnal megkérdeztem Anyut. „Hát, ma vasárnap van, szóval *szerintem* nem kéne elmenned. De erről magadnak kell döntened” – válaszolta.

Megdöbbsentem. Azt hittem, nemet fog mondani. Ehelyett a döntés kizárólag az enyém volt! Úgy döntöttem, elmegyek bowlingozni a barátommal.

Nem sokkal ezután a barátom, a szülei és én ott is voltunk a bowlingpályán. Nagyon jól ment nekem! Nagyon jól szórakoztunk a barátommal! De egész idő alatt egy szorító érzés volt a gyomromban. A szívem mélyén tudtam, hogy Anyunak igaza volt. Az istentiszteleten és otthon is azt tanultam, hogy fontos megszentelni a vasárnapot. A barátommal való bowlingozás pedig nem a legjobb vasárnapi tevékenység volt.

Aznap fontos leckét tanultam. Jó dolog a szórakozás és a barátokkal töltött idő. De még fontosabb, hogy azt válasszuk, hogy a vasárnapot különlegessé tesszük. ●

Sydney Squires interjúja alapján.